

saaledes for mig, at Sandsynligheden er for, at det ikke vil føre dertil. Den „konstitutionelle Net“ til dette Skridt betvivler jeg ikke, men Hensigtsmæssigheden deraf. Jeg tror, der er Sandsynlighed for, at man netop vil styrke den Modstander, man mente at svække, og svække sig selv, som man mente at styrke. Jeg antager nemlig, at det virkelig er Meningen, at man, naar man har fremsat dette Forslag og stemmer derfor, da ogsaa vil holde paa det til det Sidste. Jeg tror ikke, at Meningen er den, at man har fremsat dette Forslag, fordi man vil have det til at slaa af paa paa de senere Stadier af Finantslovens Behandling. (Et emmer: Nei!) Ja, jeg hører det nu bekræftet, men jeg frygter for, at man i den Kamp, der vil komme til at reise sig paa dette Omraade ved dette yderlige Skridt, vil komme til at se, at man har baaret sig ad som den Mand, der i Kampen vendte Hæftet af sin Kaarde mod Modstanderen, og selv greb fat om den skarpe Klinge. Jeg er bange for, at netop dette Skridt, selv om ogsaa Finantsloven vil have Udseende til at kunne komme forbi alle de andre Skjær, thi der kan være nok endda, vil bevirke, at Finantsloven, trods alle Bestræbelser for at faae den heldig gennemført, maasse vil komme til at strande paa dette ene Skjær, og derfor er det kommet til at slaa for mig som et Spørgsmaal af den allerallervortligste Betydning og som Noget, der nok var en Overveielse værd, om denne Sag i og for sig har en saadan Betydning, at vi for den Sags Skyld ikke skulde frygte at lede Folket ind i de yderlige konstitutionelle Kampe og Forviklinger, om hvilke Ingen af os veed, hvorvidt de kunne føre. Det er dette, som jeg tror, at jeg ikke bør være med til; maasse har jeg Uret deri, maasse Fremtiden skal vise, at mit Syn har været feil og Flertallets rigtig, og i saa Tilfælde skal Ingen glæde sig mere end jeg; men saa længe jeg ikke har kunnet faae dette Syn, maa jeg handle og stemme efter mit eget, og derfor stemmer jeg imod det Forslag, som er tillet her under Nr. 59.

J. A. Hansen: Jeg vil begynde med at talke de ærede Medlemmer af Finantsudvalgets Flertal for den hele Stilling, de overfor den nuværende Situation have indtaget med Hensyn til deres Behandling af Finantsloven. Det har glædet mig Arbejdes meget at se den Enighed, hvormed mine ærede kolleger, der have Sæde i Finantsudvalget, have indstillet de forskjellige Forslag, som ere fremkomne, og det har ligeså glædet mig meget, at de have udvist en Bestemthed og Fasthed, saaledes at de ikke have skjønt at stille Forslag, som muligen Mange ville anse for at være viotgaaende, medens de paa den anden Side have indtaget en fuldkomment moderat Stilling. Dette Vidnesbyrd har jeg fundet mig drevet til her offentlig at udtale; jeg har isorveien sagt mine ærede Benner

min Mening derom; men jeg skylder at sige det offentligt, for at det kan blive klart, at jeg, som ikke er Medlem af dette Udvalg, vedsender mig hele den Stilling, Udvalgets Flertal har indtaget. — Efter at jeg har udtalt dette, som det laa mig paa Sinde at udtale, vil jeg sige et Par Ord om forskjellige Ting, som ere fremkomne. Den høitærede Kultusminister men navnlig især det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Sall), har, synes det mig, søgt at ville slaa sig til Ridder overfor de yngre Medlemmer ved at lade dem høre deres Ungdom. Jeg vil nu sige disse ældre Medlemmer, at det vel er en stor Fortjeneste at være gammel, men at man egentlig bliver det uden sin egen Skyld. Man kan ikke rose sig af sin Alder, thi dersom det berøede paa En selv, antager jeg ikke, vi vare blevne saa gamle, som vi ere. Det er altsaa en meget tvivlsom Ros for os selv, naar vi træde frem og bryste os som de Gamle og ved Siden deraf ville lade andre Mænd høre deres Ungdom. Hvorledes skulde det se ud i vort stoffels Fædreland, naar vi Gamle døde, dersom de, der ere yngre, og ikke have været med fra Begyndelsen af, skulde anses for mindre myndige, mindre forstandige og mindre frisindede? Jeg mener derfor, at vi maa glæde os over, at der viser sig et saadant fornyet Liv, en saadan kraftig Oprøden og mere og mere frisindet Opfattelse af hele vor Forfatnings Standpunkt hos de Unge, og i Stedet for at jeg skulde lade Noget høre sin Ungdom i den Henseende, vil jeg være særdeles glad ved, at det viser sig, at der er kraftige og dygtige Mænd, som ganske anderledes end vi Gamle kunne tage Kampen op eiter Tidens Medfør. Vi maa dog nemlig Alle indrømme, at Tidens Medfør er forskjellig, thi det er ikke givet Mange, ja slet intet Menneske, tror jeg, der lever i en længere Tid, og som tidligere har udmærket sig ved efter Tidens Medfør at kunne bære sin Del af Udviklingen, til andre Tider, naar Forholdene ere anderledes, naar der kræves en anden Indsigt, og naar der fremtræder andre Interesser, at kunne vedblive at hævde Tidens Krav og Tidens Fordringer, saaledes som de tidligere under andre Forhold have gjort. Derfor mener jeg, at vi Gamle maa være glade ved, at der er kommet yngre Kræfter tilstede, som ganske anderledes end vi kunne bære Tidens nuværende Krav og nuværende Fordringer; det har altid glædet mig, naar jeg simpelthen har kunnet følge med uden at sække altfor langt tilbage overfor de Unge. Dette vilde jeg sige, fordi det virkelig forekommer mig ganske paafaldende, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, der i vort politiske Liv er lige saa gammel, men i Aar dog ikke fuldt saa gammel som jeg, og at navnlig Kultusministeren, der er lidt yngre end jeg — jeg kunde derfor vende det om og bebrejde ham hans Ungdom over-